

T.C.
ONDOKUZ MAYIS ÜNİVERSİTESİ

VEZİRKÖPRÜ MESLEK YÜKSEKOKULU

Çocuk Bakımı ve Gençlik Hizmetleri Bölümü

Çocuk Gelişimi Programı

Öğretim İlke ve Yöntemleri

Büyük Grupla Öğretim Yöntem ve
Teknikleri

10-11. Hafta

özenilen üniversite

1 Büyük Grupla Öğretim Yöntem ve Teknikleri

Büyük gruba yönelik öğretim yöntem ve tekniklerinde temel amaç, kalabalık bir sınıfa bir konunun aktarılmasını sağlamaktır. Günümüzde ilköğretim ve ortaöğretimde sınıfların kalabalık oluşu öğretmenlerin bu yöntemleri sıklıkla kullanmalarına yol açmaktadır.

1.1 Anlatma Yöntemi

En eski öğretim yöntemlerinden biri olan anlatım yöntemi, öğretmenin bir konuyu öğrencilere bir düzen içinde sunması biçiminde uygulanır. Bu yöntemde öğretmen anlatır, öğrenciler edilgen bir biçimde dinlerler. Bu açıdan öğretmen merkezli geleneksel bir öğretim yöntemidir.

Sunuş yoluyla öğretme stratejisini temel alan anlatım yöntemi; öğrencinin derse etkin katılımını sağlamaması, öğrenciyi düşünmeye yönetmemesi, soru sormasına olanak vermemesi gibi nedenlerle üst düzey bilişsel, duyuşsal ve devinişsel davranışların kazandırılmasında etkili değildir. Bu yüzden daha çok bilişsel alanın bilgi, duyuşsal alanın alma ve tepkide bulunma, devinişsel alanın uyarılma basamağındaki davranışların kazandırılmasında kullanılmaktadır (Sönmez, 2007, s.221).

“Düz anlatım”, “anlatma”, “takrir”, “sunuş” ya da “konferans” gibi adlarla da adlandırılan bu yöntem, sözlü anlatıma ağırlık verdiği için anlatımı gerektiren her türlü ders ve tüm sınıf düzeyleri için uygundur. Bu nedenle ilköğretimden yükseköğretime kadar tüm öğretim kademelerinde sıklıkla kullanılmaktadır.

Anlatım yöntemi en çok bilinen ve kullanılan bir yöntemdir. Öğrenciler, edilgen bir biçimde oturdukları ve genellikle öğretim sırasında soru sorma ve düşüncelerini açıklama olanağına sahip olmadıkları için etkin bir yöntem sayılmaz; hatta bazen öğretim sırasında az sayıda etkinlik yapılmasından dolayı öğrencilerin sıkılmasına, gündüz rüyalarına ve disiplin sorunlarına da neden olmaktadır (Küçükahmet, 2001, s. 75). Bu açıdan öğretimde çok sık kullanılması önerilmemekle birlikte aslında belirli durumlarda kullanılacak etkili bir yöntemdir. Örneğin, öğrencilere başka bir yerden edinemeyecekleri bilgilerin ya da onlar için bütünüyle yeni bir bilginin sunulmasında en etkili yöntemdir.

1.1.1 Anlatım Yönteminin Özellikleri

Anlatım yönteminin en belirgin özellikleri şöyle sıralanabilir (Demirel, 2006, s. 77):

- Öğretmen merkezlidir.
- Aynı anda pek çok kişiye bilginin aktarılmasını sağlar.
- Öğrenciler konuyla ilgili organize bir görüş kazanır.
- Öğrencilere kısa zamanda çok bilginin verilmesini sağlar.
- Öğrencilere etkili dinleme alışkanlığı kazandırır, not alma becerilerini geliştirir.

1.1.2 Anlatım Yönteminin Etkili Kullanımı İçin Yol Gösterici İlkeler

Yukarıda sıralanan özellikleri taşıyan ve pek çok öğretmenin dersin farklı aşamalarında da olsa sıklıkla kullandıkları anlatım yöntemi, eğer belirli ilkeler göz önünde bulundurulursa etkili bir öğretim yöntemidir. Bu ilkeler şöyle sıralanabilir (Demirel, 2006, ss. 77-78; Açıköz, 2000, ss. 254-255):

- Basit, kısa ve tam cümleler kullanılmalı,
- Konuların ana başlıkları belirlenmeli; sunum mantıksal bir sırada, öğretim ilkelerine uygun, planlı bir biçimde gerçekleştirilmeli,
- Sunum olabildiğince kısa ve öz yapılmalı, önemli bilgiler tekrar edilmeli,
- Görsel-işitsel araç gereçlerden yararlanılmalı,
- Ses tonu arka sıradakilerin duyabilecekleri kadar yüksek olmalı, konuya göre ses tonunda vurgulara yer verilmeli,
- Uzun süre kesintisiz konuşmaktan kaçınılmalı; bunun için resim, grafik, şema gibi görsel öğelerle sunum desteklenmeli,
- Öğrencilerin yaşantılarına uygun örnekler verilmeli,
- Sunum sırasında espiri ve şakalara yer verilmeli, ilgi çekici jest ve mimikler kullanılmalı,
- Öğretmen tüm öğrencileri görebilecek bir yerde olmalı; bunun için sınıfta dolaşmalı, öğrencilere arkasını dönmemeli aksine onlarla sürekli göz iletişimi kurmalı,
- Sunum ara sıra sınıf tartışmalarına yer verme ya da öğrencilere sorular sorma gibi farklı öğretim yöntem ve teknikleri ile desteklenmeli,
- Anlatılanların dikkatle dinlenmesini sağlamak için dersin sonunda kısa bir sınav yapılmalıdır.

Anlatım yöntemini etkili bir şekilde kullanabilmek için yöntemin güçlü ve zayıf yönlerinin iyi bilinmesi gerekmektedir. Ancak o zaman ulaşılmak istenen amaçlara uygun yöntemler seçilebilir ve seçilen yöntemler etkili bir şekilde kullanılabilir.

1.1.3 Anlatım Yönteminin Güçlü Yanları

Anlatım yönteminin güçlü olduğu yönler şöyle sıralanabilir (Küçükahmet, 2001, ss.75-76; Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, s.71):

- Diğer yöntemlerle kıyaslandığında kısa zamanda, daha az bir emekle ve maddi bir yük getirmeden çok miktarda bilginin sunulmasını sağlar. Bu bakımdan zaman, emek ve maddi açıdan ekonomiktir.
- Bilgilerin belirli bir düzen ve sıra içinde sunulmasını sağladığından bilgilerin öğrenilmesini kolaylaştırır.
- Kalabalık gruplar için uygundur.

- Öğrencilere başkalarını dikkat ve sabırla dinleme ve etkili not tutma alışkanlığı kazandırır.
- Sunum sırasında sürpriz bir bilgi ile karşılaşmayacağı için öğretmene güven duygusu verir.
- Dinleyerek öğrenmeye yatkın olan öğrenciler için en verimli öğrenme yoludur.

1.1.4 Anlatım Yönteminin Zayıf Yanları

Anlatım yönteminin zayıf olduğu yönler ise şöyle sıralanabilir (Saban, 2004, s. 249; Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, ss. 71-72):

- Öğretimde uyaran ne kadar fazla ise öğrenme de o ölçüde kalıcı olur. Anlatım ise yalnızca bir tek duyu organını, kulağı uyarmaktadır.
- Her konunun sunumunda anlatıma yer verilmesi öğretimi sıkıcı hale getirir, öğrencilerin ilgi ve isteklerini azaltır.
- Öğrenciler edilgen olduğu için kazanılan bilgiler tam olarak özümsemez ve kısa zamanda unutulur.
- Öğrencinin rolü yalnızca dinlemek olduğundan öğrenciyi öğrenme sorumluluğundan uzaklaştırır.
- Öğrencileri ezberciliğe ve hazır bilgiye alıştıtır. Bu da öğrencilerin akıl yürüterek öğrenme, sorun çözme gibi becerileri kazanmalarını güçleştirir.
- Devinişsel davranışların kazandırılmasında uygun bir yöntem değildir.
- Öğrencilerin bireysel farklılıklarını gözletmez.

1.2 Soru Yanıt Yöntemi

Sınıf içi uygulamalarda yaygın olarak kullanılan soru yanıt yöntemi, öğretmenin soru sorması ve öğrencinin yanıtlaması ya da öğrencinin soru sorması ve öğretmenin yanıtlaması biçiminde uygulanır. Soru yanıt yöntemi pek çok kaynakta soru cevap yöntemi olarak adlandırılmıştır. Bu yöntem diğer öğretim yöntemleriyle özellikle de anlatım yöntemiyle birlikte sıklıkla kullanılır. Anlatım yöntemi ile kullanıldığında, anlatım yönteminin sıkıcılığının azaltılmasında ve öğrencilerin etkin katılımının sağlanmasında etkilidir.

Bu yöntem Sokrates yöntemi olarak da bilinmektedir. Sokrates yöntemi önceden düzenlenmiş birtakım sorularla karşısındaki zihninde saklı bulunan doğruları ortaya çıkarma ve böylelikle gerçeği ona buldurma temeline dayalı bir öğretim yöntemidir (Erciyas, 2007, s.199). Buna göre soru yanıt yönteminin amacı, öğrencilerin işlenen konuyla ilgili amaçlara ulaşım ulaşamadığını yoklamaktan daha çok; öğrencileri düşündürmek, önemli noktalara dikkati çekmek ve yanıtları öğrencilere buldurtmaktır.

Soru yanıt yönteminin kullanılmasında en önemli nokta iyi soru sormaktır. Öğretim sırasında öğretmenler, öğrencilere farklı amaçlarla sorular sorarlar. Bunlar

arasında öğrencilerin derse katılımını sağlama, önceki öğrenmelerini gözden geçirme, öğrencilerin yaratıcı ve eleştirel düşünebilmelerini sağlama, öğrencilerin yeteneklerini, ilgilerini öğrenme, bir konuda tartışma başlatma, öğrencileri güdüleme, onların dikkatlerini konuya çekme, öğretim amaçlarına ulaşma derecesini belirleme sayılabilir.

1.2.1 Soru Yanıt Yönteminin Özellikleri

Soru yanıt yönteminin en belirgin özellikleri şöyle sıralanabilir:

- Öğretmen merkezlidir; ancak öğrenci öğretime etkin katılır.
- Öğrencileri düşünmeye yöneltir.
- Öğrencilerin sözlü ya da yazılı anlatım becerilerini geliştirir.

1.2.2 Soru Yanıt Yönteminin Etkili Kullanımı İçin Yol Gösterici İlkeler

Soru yanıt yönteminin sınıfta kullanımından önce ve kullanımı sırasında, soruların hazırlanması ve sorulmasında bazı ilkelere dikkat edilmesi gerekmektedir. Bu ilkeler şöyle sıralanabilir (Tok, 2006, ss.135-136; Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, ss.73-75; İşman ve Eskicumalı, 1999, ss.107-108):

- Öğretmen derste soracağı soruları önceden hazırlamalı ve iyi bir planlama yapmalıdır.
- Öğrencilerin ilgi ve gereksinmelerinin göz önünde bulundurulması dersin daha etkili yürütülmesini sağlayacağından, öğretmen öğrencilerden de soru hazırlamalarını istemelidir.
 - Sorular açık, net ve anlaşılır hazırlanmalıdır.
 - Sorular istenilen yanıtı göre şekillendirilmemelidir.
 - Sorular “evet” ya da “hayır” yanıtını gerektiren soru türünden olmamalıdır.
 - Soru cümlesi birden fazla soru içermemeli ve sorunun yanıtı içerisinde olmamalıdır.
 - Soruların her sorunun bir amacı olmalı, soru sormuş olmak için öğrencilere soru yöneltilmemelidir.
 - Sorular sadece bilişsel alanın bilgi ve kavrama düzeyi ile sınırlı olmamalı; analiz, sentez, değerlendirme gibi üst düzey zihinsel süreçleri de kapsamalıdır.
 - Sorular öğrencilerin düzeylerine uygun olmalıdır.
 - Sorular önce bütün sınıfa sorulmalı, tüm öğrencilerin soru üzerinde düşünmeleri sağlanmalı, sonrasında soruyu yanıtlayacak öğrenci seçilmelidir.
 - Eğer öğrencilere soruların tek tek yöneltilmesi isteniyorsa; o zaman oturma sırası, numara sırası gibi belli bir sıraya göre değil de seçkisiz atama yolu ile sorulmalıdır.

- Sorular hep aynı öğrencilere yöneltilmemeli, mümkün olduğunca değişik öğrencilere sorulmalıdır.
- Soruyu duymama ya da anlayamama gibi durumlar dışında, sorular tekrar edilmemelidir. Çünkü sorunun tekrarlanacağını bilen öğrenci ilk sorulduğunda dikkatli dinlemeyecektir.
- Sorular sorulurken yumuşak bir dil kullanılmalı, öğrenciler tedirgin edilmemelidir.
 - Öğrencilere isimleri ile hitap edilerek yanıtları istenmelidir.
 - Çekingem ya da konuşma güçlüğü çeken öğrencilere yanıtlayabileceği sorular sorarak cesaretlendirilmelidir.
 - Öğrenciler de soru sormaya özendirilmeli ve isteklendirilmelidir.
 - Sorular sorulduktan sonra öğrencilerin düşünceleri için yeterli zaman tanınmalıdır.
 - Soruların yanıtları hep bir ağızdan söylenmemeli, öğrencilerden parmak kaldırarak yanıt vermeleri istenmelidir.
 - Doğru yanıtlar anında pekiştirilmeli, yanlış yanıtlar doğrusu yinelenerek düzeltilmelidir. Verilen yanıtlar boşlukta bırakılmamalıdır.

1.2.3 Soru Yanıt Yönteminin Güçlü Yanları

Soru yanıt yönteminin güçlü olduğu yönler şöyle sıralanabilir (Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, ss.73-74; İşman ve Eskicumalı, 1999, ss.106-107):

- İyi hazırlanmış sorular öğrencileri konuya karşı güdüler, dikkat ve ilgilerini artırır.
 - Sorular öğretimde tekrar ve pekiştirmeyi sağlar.
 - Öğrencilerin sordukları sorular, öğretmenin öğrencilerin seviyesini anlamasını ve öğretimi ona göre sürdürmesini sağlar.
 - Öğrenciler soru sorarak ya da soruları yanıtlayarak derse aktif katılır.
 - Öğretim etkinliklerinin ve öğrencilerin başarısının ölçülmesini ve değerlendirilmesini sağlar.
 - Öğrencileri düşünmeye yöneltir.
 - İstenilen düzeyde sorular sorulduğunda, öğrencilerin üst düzey zihinsel becerileri gelişir.

1.2.4 Soru Yanıt Yönteminin Zayıf Yanları

Soru yanıt yönteminin zayıf olduğu yönler ise şöyle sıralanabilir (Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, s.74; Bilen, 1999, s.147):

- Derste sürekli soru sorulup yanıt istenmesi öğretimi sıkıcı hala getirir.

- Anlatım yöntemine göre daha fazla zaman alır.
- Sorulara doğru yanıt veremeyen öğrencilerin kendilerine olan güvenleri azalabilir.
- Öğretmenin öğrencilerden sık sık yanlış yanıtlar alması, hem öğretmenin öğretimin yetersiz olduğu düşüncesine kapılmasına hem de zaman kaybına neden olur.
- Öğrencilerden gelen sorular zaman zaman konunun dışına çıkılmasına ve dersin amaçlarından uzaklaşılmasına neden olabilir.

1.3 Gösterip Yaptırma Yöntemi

Daha çok beceri öğretiminde kullanılan gösterip yaptırma yöntemi, anlatımın yetersiz kaldığı durumlarda, yani öğrenciye ne yapacağını söylemenin yeterli olmadığı nasıl yapacağını da gösterilmesinin gerekli olduğu durumlarda kullanılan bir öğretim yöntemidir. Bu yöntemde yaparak yaşayarak öğrenme ilkesi kullanılmaktadır.

Gösterip yaptırma; bir işlemin uygulanmasını, bir aracın çalıştırılmasını önce gösterip açıklayarak; sonra da öğrenciye alıştırmaya ve uygulama yaptırarak öğretilmesini içeren bir öğretim yöntemidir. Bu yöntem bilişsel alanın uygulama, analiz, sentez, değerlendirme; duyuşsal alanın değer verme, örgütleme, kişilik haline getirme ve devinişsel alanın tüm basamaklarındaki davranışların kazandırılmasında etkilidir (Sönmez, 2007, s.246).

Bir beceriyi öğrenmenin en etkili yolu, onun uygulamasını yapmaktır. Örneğin Müzik dersinde; flüt çalınması öğretilmek isteniyorsa, önce öğrenciye notaları nasıl çalması gerektiği gösterilmeli sonra mutlaka kendisinin bu gösterileni denemesi istenmelidir. Denemeden müzik aletinin doğru çalınıp çalınmadığı anlaşılamaz. Yine Sosyal Bilgiler dersinde; öğrencinin bir harita çizmesi isteniyorsa, öğrenciye haritayı çizerken dikkat etmesi gereken kurallar açıklanıp gösterilmeli ve ardından öğrenciden kalemi kâğıdı alıp haritayı birde kendisinin çizmesi istenmelidir.

Gösterip yaptırma yönteminde kazandırılacak fiziksel ya da zihinsel beceriler önce öğretmen tarafından açıklanıp gösterilir; sonra öğrenciden gösterilen becerinin aynısını yapması istenir. Ardından öğretmen yapılan hataları anında düzelterek, becerinin yanlış öğrenilmesini engeller. Açıklamalardan da anlaşıldığı gibi bu yöntem önce gösterme sonra yaptırma tekniklerinin birlikte kullanılmasıyla oluşan bir yöntemdir (Sönmez, 2007, s.246).

Gösterme (Gösteri) tekniğinde; önce öğretmen kazandırılması amaçlanan becerinin iş ve işlem basamaklarını tüm öğrencilerin görebileceği bir biçimde yazar ve öğrencilerin not almasını sağlar. Daha sonra bu basamakları ayrıntılı açıklayarak, beceriyi aşamalı bir biçimde gösterir. Bunu yaparken becerinin öğrenilmesini kolaylaştıracak model, resim, bilgisayar, ses kaseti gibi araç gereçlerden de yararlanmalıdır. Gerekli görüldüğünde gösterme aşaması istenildiği kadar yinelenebilir.

Yaptırma tekniğinde ise; gösteri aşamasında açıklanan beceri her öğrenciye ayrı ayrı yaptırılmalıdır. Burada önemli olan öğrenci beceriyi uygularken öğretmenin onu gözlemesi ve yaptığı hataları anında düzeltilmesidir. Böylece yanlış öğrenmelerin oluşması engellenerek, öğretim amaçlarına daha kısa zamanda ulaşılması sağlanır. Çünkü yanlış öğrenilmiş bir davranışı düzeltmek onu yeniden öğrenmekten çok daha zor ve zaman alıcıdır.

1.3.1 Gösterip Yaptırma Yönteminin Özellikleri

Gösterip yaptırma yönteminin en belirgin özellikleri şöyle sıralanabilir (Demirel, 2006, s.81):

- Gösterme tekniği öğretmen merkezli; yaptırma tekniği ise öğrenci merkezlidir.
- Bu yöntem daha çok devinışsel becerilerin kazandırılmasında etkilidir.
- Öğrenciler becerileri yaparak ve yaşayarak öğrenirler.

Gösterip Yaptırma Yönteminin Etkili Kullanımı İçin Yol Gösterici İlkeler

Gösterip yaptırma yönteminin öğretimde kullanılmasında dikkat edilmesi gereken ilkeler şöyle sıralanabilir (Demirel, 2006, ss. 81-82; Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, s. 99):

- Kazandırılmak istenen beceriler önce öğretmen tarafından yapılarak öğrencilere gösterilmeli,
- Her öğrenciye uygulama yapması ve beceriyi kazanabilmesi için yeterli zaman ve yineleme yapma olanağı verilmeli,
- Gösterme aşamasında kullanılacak şema, resim, çizelge, grafik, model gibi araç gereçler önceden hazırlanmalı,
- İş ve işlem basamaklarındaki beceriler sırayla ve aşamalı olarak öğretilmeli, bir beceri tam olarak öğrenilmeden diğerine geçilmemeli,
- Öncelikle basit kolay yapılabilir becerilerden başlanmalı; yani öğretimde kolaydan zora, basitten karmaşığa gibi öğretim ilkelerine uyulmalı,
- Uygulama yapılacak ortamda gerekli güvenlik önlemleri alınmalı ve yeterli araç gereç bulundurulmalı,
- Yapılacak becerinin iş ve işlem basamakları herkesin görebileceği bir şekilde bir akış çizelgesinde ya da yazı tahtası üzerinde gösterilmelidir.

1.3.2 Gösterip Yaptırma Yönteminin Güçlü Yanları

Bu yöntemin en güçlü yanı, öğrencilerin yaparak yaşayarak öğrenmelerine olanak sağlamasıdır. Bu da öğrencilerin derse etkin katılımlarını sağlamakta ve hatırlama düzeyini en üst seviyeye çıkarmaktadır.

1.3.3 Gösterip Yaptırma Yönteminin Zayıf Yanları

Bu yöntemin zayıf yanı, öğrencilerin tek tek uygulama yapmalarına olanak sağladığı için zaman alması ve çok kalabalık sınıflarda uygulanmasının güçlüğüdür.

1.4 Tartışma Yöntemi

Oldukça popüler bir öğretim yöntemi olan tartışma, üyelerin yüz yüze bulunduğu bir grupta, bir liderin yönlendiriciliğinde, ortak ilgi duyulan bir konuda, belirli bir amaç doğrultusunda yapılan, planlı bir etkileşim sürecidir (Açıkgöz, 2000, s.252).

Sözlük anlamı “karşılıklı ağır sözler söyleyerek yapılan çekişme, atışma, ağız dalaşı, dil dalaşı, dil kavgası, ağız kavgası, münakaşa” (TDK, 2005, s. 1869) olan tartışma, sözlük anlamından dolayı günlük yaşamda olumsuzluk içeren bir kavram olarak algılanmaktadır. Oysa öğretim etkinliklerinde kullanılan tartışma yöntemi, bu anlamdan oldukça uzaktır.

Tartışma yöntemi, öğrencileri bir konu üzerinde düşünmeye yöneltmek, iyi anlaşılmayan noktaları açıklamak ve önceden verilen bilgilerin pekiştirilmesini sağlamak amacıyla kullanılmaktadır. Özellikle bir konunun kavranması aşamasında, bir soruna çözüm yolları ararken ve değerlendirme çalışmalarında sıklıkla kullanılır (Demirel, 1996, s. 47). Bu açıdan bakıldığında tartışma yöntemi, bilişsel alanın kavrama ve üstü, duyuşsal alanın tepkide bulunma ve değer verme basamaklarındaki davranışsal amaçların kazandırılmasında etkilidir (Sönmez, 2007, s. 226).

İlköğretimden yükseköğretime kadar tüm öğretim kademelerinde sıklıkla kullanılan bu yöntemin başarılı bir biçimde uygulamaya konulması, iyi bir tartışmanın özelliklerinin bilinmesi ile olanaklıdır. İyi bir tartışmanın özellikleri şöyle sıralanabilir (Bilen, 1999, s. 103):

- Tartışma belirli bir amaca dönük yapılan etkinliktir.
- Tartışacak kişilerin konu ile ilgili yeterli bilgiye sahip olmaları ve konuşmalarını bulgulara dayandırmaları gerekmektedir.
- Tartışma tek bir kişinin tekelinde olmamalı, tartışmaya gruptaki tüm kişiler etkin bir biçimde katılmalıdır.
- Tartışma bir sonuca ulaştırıcı olmalıdır.
- Tartışmanın sonunda ulaşılan sonuçlar özetlenmeli ve gerekli durumlarda yazılı bir rapor hazırlanmalıdır.

Sınıf ortamında tartışma yöntemi uygulanırken üç aşama izlenmektedir. Bunlar tartışmanın planlanması, uygulanması ve değerlendirilmesi aşamalarıdır (Bilen, 1999, s. 96). Öncelikle öğretmenin iyi bir planlama yapması gerekmektedir. Planlama aşamasında öğretmen tartışmanın amacını ve konusunu belirler. Tartışmanın türüne ve buna uygun ortamın nasıl düzenleneceğine karar verir. Varsa öğrencilerin konuyla ilgili bilgi eksikliklerini tamamlamalarını sağlar.

Uygulama aşamasında, tartışmayı yürütecek bir lider seçilir. Tartışmanın başarısı büyük ölçüde liderin başarısına bağlıdır. Lider tartışmanın sorunsuz yürütülmesinde,

herkese eşit oranda söz hakkı verilmesinde, konuşmacıların tartışmanın amacından uzaklaşmalarını engellemede, tartışmaları özetlemede; kısaca tartışmanın amacına ulaşmasını sağlamada önemli sorumlulukları vardır. Bu nedenle liderin seçimine özen gösterilmelidir. Lider sınıftan bir öğrenci olabileceği gibi, öğretmen de olabilir. Burada liderin ve öğretmenin rolü rehberlik ve kolaylaştırıcılıktır. Liderin seçiminin ardından tartışma ortamı düzenlenir. Lider tartışmanın amacını, konusunu, tartışma kurallarını açıklar ve tartışmayı başlatır.

Tartışmanın değerlendirmesi aşamasında ise; tartışmanın amacına ulaşıp ulaşılmadığı, eksik kalan yönler varsa bunların neler olduğu ve nedenleri, tartışma konusunun dışına çıkılıp çıkmadığı, tartışmaya tüm konuşmacıların etkin katılım katılmadığı, bir sonuca ulaşıp ulaşılmadığı gibi sorular çerçevesinde yapılan tartışma değerlendirilir.

1.4.1 Tartışma Yönteminin Özellikleri

Tartışma yönteminin en belirgin özellikleri şöyle sıralanabilir (Erciyas, 2007, s.186; Demirel, 2006, s.78):

- Öğrenci merkezli bir yöntemdir.
- Öğretmen - öğrenci, öğrenci - öğrenci etkileşimi söz konusudur.
- Oldukça esnek bir öğretim yöntemidir. Pek çok konu alanında, farklı yaş ve beceri gruplarında başarıyla uygulanabilir.
- Yeni bilgilerin öğrenilmesinde değil; önceden öğrenilen bilgilerin pekiştirilmesinde ve bir üst seviyeye çıkarılmasında etkilidir.
- Öğrencilere geçmiş yaşantılarından örnekler verme olanağı sağlar.
- Öğrencilerin bir konu üzerinde kendi düşüncelerini açıklamalarını ve yorum yapmalarını sağlar.
- Demokratik tutum ve değerlerin yerleştirilmesine olanak verir.
- Öğrencilere analiz, sentez ve değerlendirme becerilerini kazandırır.

1.4.2 Tartışma Yönteminin Etkili Kullanımı İçin Yol Gösterici İlkeler

Tartışma yönteminin planlama aşamasından değerlendirme aşamasına kadar uygulanmasında dikkat edilmesi gereken ilkeler şöyle sıralanabilir (Tok, 2006, ss. 137-139; Demirel, 2006, ss. 78-79):

- Tartışılacak konu ve amaç önceden belirlenmelidir.
- Öğrencilerin gelişim düzeyleri ve deneyimleri göz önünde bulundurulmalıdır. Yaşı küçük ya da deneyimsiz öğrenciler tartışma sırasında daha çok yönetilmeye gereksinime duyarken, yaşı daha büyük ya da deneyimli öğrenciler kendi kendilerini daha iyi yönetebilirler.

- Tartışmanın amacı öğrencilere açıklanmalı ve amacın dışına çıkılmamasına özen gösterilmelidir.
- Tartışma konusu öğrencilerin bildiği konulardan seçilmeli, konuyla ilgili öğrencilerin bilgi eksiklikleri varsa tamamlamaları sağlanmalıdır.
- Lider / öğretmen tartışmanın konusunu ve tartışmanın sınırlarını tartışmanın başında açıklamalı ve tartışmanın sıcak ve samimi bir hava içerisinde geçmesini sağlayıcı önlemler almalıdır. Öğrencilere alay edilmeyeceklerine, utandırılmayacaklarına inandıkları bir ortam sağlanmalı ve öğrenciler söylenen bütün fikirlerin önemli olduğunu bilmelidirler.
- Tartışma sırasında gerekli görüldüğünde, lider öğrencilerin tartışmanın amaçlarına odaklanmalarına yardımcı olmak için konuyla ilgili yeni bilgiler vermelidir.
- Lider / öğretmen tartışma sırasında belirli aralıklarla, öğrencilerin fikirler arasındaki ilişkileri görmelerine yardım etmek amacıyla, söylenenleri özetlemeli ve tartışmada ortaya çıkan ana temaları vurgulamalıdır.
- Bazen tartışmalar sırasında görüşler dile getirilirken tansiyon yükselebilir. Bu durumda liderin tartışmanın içine mizahı sokması etkili bir yoldur.
- Lider / öğretmen her öğrenci konuştuktan sonra özetleme ya da yorum yapmaktan kaçınmalıdır. Bu, tartışma zamanının etkili kullanımını engeller ve tartışmaya daha az öğrencinin katılmasını sağlar.
- Eğitim ortamı çember ya da U şeklinde düzenlenirse, tartışma daha verimli gerçekleşir.
- Tartışma sırasında tartışmanın amacı, süresi, sorulacak sorular gibi önemli bilgilerin tepegözle yansıtılması ya da tahtaya yazılması yararlıdır.
- Tartışmada yalnızca başarılı ya da sözel becerisi güçlü öğrencilerin baskın olması önlenmeli, herkesin etkin katılımı sağlanmalıdır.
- Tartışma sırasında öğrencilerin birbirlerini etkili dinlemeleri sağlanmalıdır.
- Tartışmaya bir dersin tümü ayrılmamalıdır.
- Tartışmanın sonunda mutlaka ortaya çıkan sonuç özetlenmelidir.

1.4.3 Tartışma Yönteminin Güçlü Yanları

Tartışma yönteminin güçlü olduğu yönler şöyle sıralanabilir (Hollingsworth ve Hoover, 1999, s. 151; İşman ve Eskicumalı, 1999, s. 110; Bilen, 1999, s. 101):

- Demokratik bir yöntemdir. Fikirlerin özgürce söylenmesine ve eleştirilmesine olanak sağlar.
- Öğrencilerin derse etkin katılımını sağlar ve derse ilgilerini yüksek tutar.
- Öğrencilerde sorumluluk ve grup bilinci oluşur. Özellikle küçük grup tartışmalarında iş birliği yapma becerileri gelişir.

- Öğrenciler başkalarının fikir ve düşüncelerine hoşgörü ile bakmayı öğrenirler.
- Belli bir konu ya da sorun ile ilgili olarak farklı bakış açıları ve çözüm yollarının da olduğunu farkına varırlar.
- Öğrencilerin sözlü anlatım ve kendini ifade etme becerileri gelişir.
- Etkili dinleme alışkanlığı kazandırır.
- Liderlik becerisini geliştirir.
- Sınıf içinde çekingen öğrencileri cesaretlendirir, kendilerine güvenlerini artırır.
- Öğretmenin öğrencilerini tanımasına olanak sağlar.

1.4.4 Tartışma Yönteminin Zayıf Yanları

Tartışma yönteminin zayıf olduğu yönler ise şöyle sıralanabilir (Hollingsworth ve Hoover, 1999, s. 152; İşman ve Eskicumalı, 1999, s. 111):

- Çok zaman alıcı bir yöntemdir.
- İyi bir ön hazırlığı gerektirir.
- Uzun zaman dikkati konu üzerinde tutmak zorlaşabilir.
- Tartışmanın başarısı liderin bilgi ve becerisine bağlıdır. Bazı öğretmenler sınıf kontrolünü elden kaçırabilirler.
- Tartışmalar bazen amacından ya da konudan uzaklaşabilir. Bu da tartışmanın uzamasına ve grupta gerginliğin ortaya çıkmasına neden olabilir.
- Tartışmaları sonuçlandırmak güç olabilir.
- Çok kalabalık sınıflarda uygulanması zordur.

1.4.5 Tartışma Yönteminin Türleri

Tartışma yönteminin sınıf ortamında ya da dışında uygulanabilecek birçok türü vardır. Bunlardan birini seçmek ve etkili bir şekilde uygulamak için, tartışma türleri iyi bilmek gerekmektedir. Tartışma yöntemi büyük ve küçük gruplarla uygulanmaktadır. Büyük grupla yapılan bir tartışma hemen küçük grupla tartışmaya dönüştürülebilir; ya da küçük grupla yapılan tartışmanın içinde ihtiyaç duyulduğu anda büyük grupla tartışmaya yer verilebilir. Bu nedenle bu bölümde sıkça kullanılan büyük ve küçük grup tartışma türleri kısaca açıklanmıştır (Sönmez, 2007, ss.226-232; Bilen, 1999, ss.104-135; Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, ss.85-89):

Büyük Grup Tartışması: Bu tartışma türünde konu, tüm sınıfın etkin olarak katıldığı ve tartışmanın yürütücüsünün öğretmen olduğu bir ortamda tartışılır. Önce öğrenciler birbirlerini görebilecek şekilde çember ya da U biçiminde oturtulmalıdır. Ardından öğretmen tartışılacak sorunu sınıfa sunmalıdır. Bu sunuşta örnek olay, olgu, film, sempozyum, konferans kullanılabilir. Öğretmen, tartışılacak konu ile ilgili tüm sınıfa sorular sorar ve tartışmayı başlatır. Burada lider olarak öğretmenin konuyla ilgi görüş belirtmemesi, herhangi bir görüşün yanında olmaması, yalnızca açık uçlu

sorularla tartışmaya açıklık getirmesi, yönlendirmesi gerekmektedir. Tartışmanın konu dışına çıkmaya başlaması ya da amacından uzaklaşmaya başlaması durumunda ise ipuçları vererek, sorular sorarak öğrencilerin yeniden tartışma konusuna dönmelerini sağlamalıdır. Öğretmen tartışma sırasında kısa özetler yapmalı ve sonunda tartışmayı özetleyerek, bir sonuca ulaşılarak tartışmayı bitirmelidir.

Küçük Grup Tartışması: Vızıltı, buzz ya da fısıltı grupları olarak da adlandırılan bu tartışma türünde, sınıf 22, 44 ya da 66 gibi gruplara ayrılmalıdır. Sınıfın 22'ye bölünmesi, her grupta ikişer öğrencinin olacağı ve konuyu ikişer dakika tartışacakları anlamına gelir. Aynı şekilde sınıfın 66'ya bölünmesi de her grupta altışar öğrencinin olacağı ve konuyu altışar dakika tartışacakları anlamına gelir. Grupların belirlenmesinin ardından, üzerinde tartışılacak konu film, oyun, konferans, gösteri, örnek olay vb. biçimlerde sınıfa sunulur. Oluşturulan grupların biçimine göre, yani 66'lık grup oluşturulmuşsa 6 öğrenci konuyu 6 dakika içinde fısıltı halinde ayrı ayrı tartışıp, çözüm önerileri sınıfın tümüne sunulur. Tüm gruplar görüşlerini açıkladıktan sonra, düşünceler sınıfta tartışılır ve bir sonuca ulaşılır. Burada lider tartışmayı kolaylaştırıcı bir rol üstlenir.

Münazara: Bu tartışma türü, iki grubun bir konuyla ilgili iki karşıt görüşü bir jüri önünde savunmaları olarak betimlenebilir. Öğrenme - öğretme ortamında sıkça kullanılan bu teknikte savunulan fikrin kazanması ya da kaybetmesi söz konusudur. Bu da bazen yanlış ya da olumsuz olan görüşün kazanabileceği anlamına gelir ki, bu durum öğrencileri istenmedik davranışlara da götürebilir. Bu nedenle münazara konusu dikkatli seçilmelidir. Bu teknik, tartışacak gruplardaki öğrencilerin hem bireysel hem de grupla birlikte bir hazırlık yapmalarını gerektirir. Tüm hazırlıklarını tamamlayan öğrenciler kendilerine tanınan süre içerisinde, savundukları görüşün haklılığını göstermek ve karşı tarafın fikirlerini çürütmek için karşılıklı konuşurlar. Daha sonra kazanan taraf jüri tarafından açıklanır. Bu teknikte genellikle bir de dinleyici grup vardır. Bu grup beğendikleri konuşmacıları alkışlayarak jüriyi etkilemeye çalışırlar. Münazara, öğrencilerin görüşlerini düzenli ve anlaşılır biçimde sunmalarına, konuları çok yönlü kavramalarına, karşıt görüşleri çürütmek ya da kendi görüşlerini savunmak için bilgileri nasıl dayanak olarak kullanacaklarını öğrenmelerine olanak sağlaması açısından yararlı bir tekniktir.

Panel: Önceden belirlenmiş olan bir konunun 3-5 kişilik bir grup tarafından dinleyicilerin önünde samimi bir havada açıklanması, tartışılmasıdır. Panelin amacı gerçeği bulmaktan çok; bir konunun çeşitli yönlerini açıklamak ya da konuyla ilgili farklı eğilim ve görüşleri ortaya koymaktır. Panel grubu tartışılan konuyu iyi bilen konu alanı uzmanlarından oluşabileceği gibi, farklı görüş ve düşünceye sahip kişilerden de oluşabilir. Her bir panel üyesi, üzerinde tartışılacak konuyla ilgili kendi konuşacağı bölümü önceden bilir ve ona göre hazırlanır. Panel başkanının tartışma sırasında konuşmacılara soracağı sorular önceden belirlenir ve konuşmacılar bu sorular konusunda bilgilendirilir. Burada başkanın görevi konuyu sunmak, panel üyelerini tanıtmak, tartışmayı başlatmak, konuşmaları özetlemek, tartışmanın akıcılığını ve konuşmacıların konudan uzaklaşmamasını sağlamaktır. Panel başkan ve üyelerin birbirlerini ve dinleyicileri rahatlıkla görebilecekleri bir şekilde bir masa etrafında gerçekleştirilir.

Zıt Panel: Bu teknikte önce, paneli yönetecek bir lider seçilmeli ve sınıf ikiye bölünmelidir. Sonra her bölüm kendi içinde 4-5 kişiden oluşan küçük gruplara ayrılmalıdır. Ardından sınıfın bir yarısı soru soran diğer yarısı yanıtlayan grup olarak belirlenmelidir. Grupların belirlenmesinden sonra, tartışılacak sorun sınıfa sunulmalı ve soru grubunun soracakları soruları, yanıt grubunun ise olası sorulabilecek sorulara verilebilecek yanıtları hazırlamaları için 10-15 dakikalık bir süre verilmelidir. Bu sürenin sonunda soru grubu hazırladığı soruları sorar, yanıt grubu da bu soruları yanıtlar. Eğer sorular sorulara yanıt grubundan yanıt gelmiyorsa ya da yeterli bir yanıt verilememişse o zaman soru grubu kendi sorusunu kendisi yanıtlar. Tartışma bu şekilde sürer.

Sempozyum: Önceden belirlenmiş ve yazılı olarak tartışmaya katılacaklara duyurulmuş bir konu üzerinde, uzman kişiler tarafından konunun değişik yönlerinin 15 dakikalık süreler içinde dinleyicilere sunulmasıdır. Bir konu üzerinde yapılmış bilimsel çalışmaların dinleyicilerle paylaşılmasında etkili bir tekniktir. Ulusal ya da uluslararası olabilen sempozyumun uygulanması kapsamlı bir organizasyonu gerektirmektedir. Sempozyumdaki her oturumda üye sayısı 3'ten az 6'dan çok olmamalıdır. Her üye kendi konusu ile ilgili 15-20 dakika içerisinde bildirisini sunar. Tüm sunumlar bittikten sonra izleyicilerden gelen sorular yanıtlanır ve tartışılır.

Açık Oturum: Değişik görüşlere sahip küçük bir öğrenci ya da konuşmacı grubunun, bir başkan yönetiminde bir konuyu öğrenciler ya da seyirciler önünde tartışmasıdır. Açık oturum biçim olarak panele benzer ancak panelden farklı olarak konuşmacılar başkandan söz alarak konuşurlar. Konuşmacılar, konu üzerinde birkaç kez konuşma hakkına sahiptirler. Ancak her konuşmacıya eşit oranda konuşma hakkı verilmesine özen gösterilmeli ve konuşmacı sayısı çok fazla olmamalıdır.

Forum: Tartışmaya dinleyicilerin de katılmalarına olanak sağlayan bir tartışma türüdür. Bir başkanın yönetiminde yapılan forum, dinleyici grubun uzman gruba soru sorması ve uzmanların bu soruları yanıtlaması biçiminde uygulanır. Dinleyiciler sorularını yazılı ya da sözlü olarak sorabilir, kendi düşüncelerini açıklayabilirler. Ancak dinleyiciler kendi aralarında tartışamaz ve birbirlerine soru soramazlar.

Kollegyum: Panele oldukça benzeyen bir tekniktir. Ancak bu teknikte, bir değil iki panel grubu vardır. Birinci panel grubu kaynak kişilerden, ikincisi ise öğrencilerden oluşur. Her iki grupta 3-4 kişiden oluşmaktadır. Kaynak kişiler, konu alanı uzmanı olarak tartışmaya davet edilirler. Dinleyici grubu ise konuya ilgi duyan ve hazırlıklı gelen kişilerden oluşmaktadır. Bu teknik dinleyici grubun kaynak gruba konuyla ilgili sorular sorması biçiminde uygulanır.

Seminer: Alanında uzman kişilerin belirli bir konuda yaptıkları araştırmalarını dinleyiciler önünde sunmalarıdır. Bu teknikte, özgün ve bilimsel bilgilerin paylaşılması ve tartışılması söz konusudur. Tartışma kısmının küçük bir grupla yapılması daha etkili bir sonuç alınmasını sağlayacaktır.

1.5 Ekiple Öğretim Yöntemi

Eğitimde işbirliğine önem verilmesi, hatta öğretmenlerin sınıf içi çalışmalarını da içerecek biçimde birbirlerine yardım etmeleri düşüncesi oldukça eskidir. Atasözlerimizden “Bir elin nesi var iki elin sesi var.” sözü de bu işbirliğinin önemini vurgulamaktadır. Ancak bu düşüncenin sistemli bir yaklaşımla ele alınışı yani ilk kez ekiple öğretim kavramından söz edilmesi 1957 yılında U.S.A.’da Dr. J. Lloyd Trump tarafından yazılan “Geleceği Düşünme” isimli eserde olmuştur (Küçükahmet, 2001, s.110).

Ekiple öğretim kavramının pek çok tanımı yapılmıştır. Darvis ekiple öğretimi, iki ya da daha çok sayıda öğretmenin, derslerin planlanması, işlenmesi ve değerlendirmesi bakımından sorumlulukları paylaşarak birlikte öğretim yapmaları biçiminde tanımlamıştır (Oğuzkan, 1989, s.105). Warwick’e ise ekiple öğretimi, öğrencilerin gereksinimleri ve okulların olanaklarına uygun çalışma düzenini kurmak amacıyla öğretmenlerin uzmanlık, ilgi ve kaynakların birleştirilmesine karar vermesiyle ilgili düzenleme biçimi olarak tanımlamıştır (Küçükahmet, 2001, s.110).

Kapsamlı bir yöntem olan ekiple öğretim, belli bir dalda ya da derste yapılabileceği gibi birbiri ile bağlantılı olan dalları ve dersleri içerecek biçimde de yapılabilir (Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, s. 125). Örneğin, Türk Dili ve Edebiyatı dersi ile ilgili bir ekip öğretiminde edebiyat, dilbilgisi ve yazma alanlarında uzmanlaşmış birer öğretmenin de görev aldığı bir ekip oluşturulabilir ve öğretim etkinliklerinin daha etkili bir şekilde yürütülmesi için çaba gösterilebilir.

1.5.1 Ekiple Öğretim Yönteminin Özellikleri

Ekiple Öğretim yönteminin temel özellikleri şöyle sıralanabilir (Bilen, 1999, s.247; Oğuzkan, 1989, s.106):

- Okuldaki öğretmenlerden en iyi şekilde yararlanmayı sağlar.
- Konu tekrarını en aza indirerek, zamanın ekonomik kullanılmasını öngörür.
- Öğretmenler arasında her alanda bir işbirliğinin oluşmasını sağlar.
- Öğretmen-öğretmen ve öğretmen-öğrenci arasındaki iletişimin güçlenmesini sağlar.
- Öğretmenlerin kendi alanlarında uzmanlaşmalarını destekler.
- Bu yöntem öğrencilerin gereksinimlerini gidermeyi ön plana alır.

Temel özellikleri böyle sıralanabilen ekiple öğretim yönteminin uygulanması için öncelikle birlikte ders vermeyi düşünen öğretmenlerin bir ekip oluşturulması gerekmektedir. Bu ekipte bir ekip lideri, yeterli sayıda deneyimli öğretmen, aday öğretmenler, okullarda uygulama yapmaya gelen öğretmen adayları ile laboratuvar, kitaplık, ders araç-gereçleri görevlileri gibi öğretim yardımcıları görev alırlar. Ekibin oluşturulmasında genellikle iki biçim benimsenmektedir. Bunlar aşamalı düzen ve işbirliğine dayalı düzen olarak adlandırılmaktadır. Her iki düzende de ekip liderini

grubun kendisi seçer ve genellikle bu kişi deneyimli bir öğretmendir (Oğuzkan, 1989, ss.107-108).

Ekiple öğretim yönteminde ekip liderinin rolü önemlidir. Ekibin stratejisinin planlanmasından, öğretim yardımcılarının kontrolü, görsel işitsel araçların sağlanmasını denetleme, ekip çalışmalarını izleme, kontrol etme, ekip içinde sorumluluk paylaşımı ve deneyimsiz öğretmenlere yardımcı olmaya kadar ekibin başarılı bir şekilde yürütmesinde önemli bir yeri vardır (Oğuzkan, 1989, s. 107).

Bu yöntemin genel olarak büyük grup toplantıları, küçük grup toplantıları ve bireysel çalışmalar olmak üzere 3 tür uygulama biçimi vardır. Ekip üyeleri öğretimde bu 3 tür uygulama biçimini de kullanırlar. Bunlar kısaca şöyle açıklanabilir (Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, ss.124-125):

Büyük Grup Toplantıları: Kalabalık sınıflarda uygulanır. Dersler anlatım yöntemi ile işlenir ve öğrencilerin dinleme, not tutma, soru sorma becerileri gelişir. Zamanı ekonomik kullanmayı sağlayan bu uygulama biçiminde, anlatım süresinin 30 dakikayı geçmemesi önerilmektedir. Büyük grup toplantıları için ayrılacak sürenin ekiple öğretime ayrılan toplam sürenin %40'ını geçmemesine de özen gösterilmelidir.

Küçük Grup Toplantıları: Büyük grup toplantılarından sonra öğrenciler yaklaşık 15'er kişilik küçük gruplara ayrılırlar. Büyük grupta ortaya atılmış sorunları öğrenciler bu küçük gruplarda tartışır. Bu tür uygulama öğrencilerin arkadaşlık bağlarının pekiştirilmesinde, sorun çözme ve iletişim becerilerinin gelişmesinde, değişik fikir ve görüşlere saygılı olma davranışlarının kazandırılmasında yararlıdır.

Bireysel Çalışmalar: Ekiple öğretimde yapılacak bireysel çalışmalar okulun okuma salonu, kitaplık, laboratuvar vb. yerlerinden birinde yapılmalıdır. Bu uygulama biçiminde başarı, okulun olanaklarına, araç-gereçlere, sınıf ve dal öğretmenleri ile rehber öğretmenlere bağlıdır. Bireysel çalışmalar öğrencilerin kendi kendini düzeltme, kendini çözümüleme, kendine yön verme ve kişisel sorumluluk duygusunu gelişmesinde etkilidir.

1.5.2 Ekiple Öğretim Yönteminin Etkili Kullanımı İçin Yol Gösterici İlkeler

Ekiple öğretim yönteminin başarılı bir şekilde uygulanması için dikkat edilmesi gereken ilkeler şöyle sıralanabilir (Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, s. 122; Oğuzkan, 1989, s.110):

- Ekiple öğretimde başarı için öncelikle ekip üyelerinin uyumlu çalışması sağlanmalıdır.
- Ekipte görevli öğretmenlerin birbirlerinin ve yardımcılarının yeteneklerini, özelliklerini, becerilerini ve ilgilerini bilmeleri verimi artırır.
- Öğretmenlerin öğretim yöntemlerinin seçimi, araç-gereç kullanımı konularında yeterli olmaları başarıyı artıracaktır.
- Bu yöntemin başarısı ekip üyelerinin niteliğinin yanı sıra okulun olanaklarına da bağlıdır. Ekip öğretiminin amacına uygun bir biçimde yürütülmesi için okul

binalarında genel toplantıların, küme tartışmalarının ve bireysel çalışmaların yapılacağı yeterli sayıda sınıf, oda ve solan bulunması gerekir.

- Ekiple öğretimde teknoloji, araç gereç kullanımı önemlidir. Bu nedenle, öğrencilerin okullarda bireysel çalışmalarını yapabilecekleri öğretimle ilgili pek çok araç-gereçlerin bulunduğu bir oda düzenlenmelidir.

1.5.3 Ekiple Öğretim Yönteminin Güçlü Yanları

Ekiple öğretimin güçlü olduğu yönleri şöyle sıralanabilir (Küçükahmet, 2001, s.111; Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, s.121; Bilen, 1999, ss.151-152):

- Okuldaki öğretmenlerden ve ilgili uzmanlardan en iyi biçimde yararlanılmasını sağlar.
- Öğretmenlerin ekip içindeki becerilerini geliştirir ve onların mesleki gelişimlerine katkı sağlar.
- Meslekte yeni ve deneyimsiz öğretmenlerin yetişmelerinde yardımcı olur.
- Öğretmen-öğretmen, öğretmen-öğrenci ilişkilerini pekiştirir.
- Okuldaki kaynakların etkili kullanılmasını sağlar.
- Öğrenciler birden çok öğretmenle etkileşim içine girerler; bu da onların farklı yaşantılar geçirmelerine olanak sağlar.
- Bu yöntem öğretime değişik bir yaklaşım getirmektedir.

1.5.4 Ekiple Öğretim Yönteminin Zayıf Yanları

Ekiple öğretimin zayıf olduğu yönleri ise şöyle sıralanabilir (Küçükahmet, 2001, s.111; Büyükkaragöz ve Çivi, 1999, s.122):

- Ekip üyeleri arasında her zaman istenilen düzeyde işbirliği, uyum sağlanamayabilir.
- Yöntemin okulda etkili bir şekilde uygulanabilmesi için yeterli düzeyde araç-gereçlerin ve kaynakların sağlanması ve dersliklerin düzenlenmesi gerekmektedir. Bu da okula önemli bir maliyet yükü getirmektedir.
- Ekiple öğretim yönteminin uygulanmasıyla birlikte okul programlarının yeniden planlanması da gerekebilecektir.

KAYNAKÇA

- Açıkgöz, K. Ü. (2000). Etkili Öğrenme ve Öğretme. İzmir: Kanyılmaz Matbaası.
- Açıkgöz, K. Ü. (2003). Aktif Öğrenme. İzmir: Eğitim Dünyası Yayınları.
- Bilen, M. (1999). Plandan Uygulamaya Öğretim. Ankara: Anı Yayıncılık.
- Büyükkaragöz, S. S. ve Çivi, Ç. (1999) Genel Öğretim Metotları. İstanbul: Beta Yayıncılık.
- Demirel, Ö. (1996). Genel Öğretim Yöntemleri. Ankara: USEM Yayınları.
- Demirel, Ö. (2006). Öğretimde Planlama ve Değerlendirme: Öğretme Sanatı. Ankara: Pegem A Yayıncılık.
- Erciyes, G. (2007). Öğretim Yöntem ve Teknikleri, Öğretim İlke ve Yöntemleri. (ss. 169-152). (Editör: Şeref Tan). Ankara: Pegem A Yayıncılık. Fidan, N. Okulda Öğrenme ve Öğretme. Ankara: Alkim Yayınevi.
- Hollingsworth, P. M. ve Hoover, K. H. (1999). İlköğretimde Öğretim Yöntemleri. (Çevirenler: T. Gürkan, E. Gökçe ve D. S. Güler) Ankara: Ankara Üniversitesi Yayınları.
- İşman, A. ve Eskicumalı, A. (1999). Eğitimde Planlama ve Değerlendirme. Adapazarı: Değişim Yayınları.
- Kazu, H. Ve Bulut, P. (2005). Aktif Öğrenme, Yaşadıkça Eğitim. sayı: 88, ss. 2-7.
- Küçükahmet, L. (2001). Öğretim İlke ve Yöntemleri. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.
- Oğuzkan, A. F. (1989). Orta Dereceli Okullarda Öğretim. Ankara: Emel Matbaacılık.
- Reece, L ve Walker, S. (1997). Teaching Training and Learning: a Practical Guide. Sunderland: Business Education Publishers.
- Saban, A. (2004). Öğrenme ve Öğretme Süreci. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.
- Savaş, B. (2007). Öğretim yöntemleri, Öğretim İlke ve Yöntemleri. (ss. 155-175). Ankara: Anı Yayıncılık.
- Sönmez, V. (2003). Öğretmen Elkitabı. Ankara: Anı Yayıncılık.
- Sönmez, V. (2007). Öğretim İlke ve Yöntemleri. Ankara: Anı Yayıncılık.
- Tok, T. N. (2006). Etkili öğretim için yöntem ve teknikler, Öğretimde Planlama ve Değerlendirme. (ss. 132-177). (Editörler: A. Doğanay ve E. Karip). Ankara: PegemA Yayıncılık.